

Пісня

Нестор Чир

Мені хтось раптом перейшов дорогу.
Була то пісня, як широкий лан.
Я пригубив до вуст той срібний жбан,
Тамуючи досаду і тривогу.
Стояв надвечір тихий і сумирний,
Небесні дзвони відчиняли рай.
А пісня в душу, наче водограй,
Вливалися через пороги й вирви.
І так мені робилося велично,
Що розквітали зорі доокіль.
Я обіймав минувшину віків
І цілував майбутніх років личко.